

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 10., Vol. 15.

15. října-October 15th, 1981.

Poučení z historie

Karel Hujer

Když jsem opětovně slyšel Alexandra Haiga varovat washingtonský Senát Spojených států před vážným sovětským nebezpečím, tu se mi v paměti antických dějin vybavilo něco hodně podobného. Stalo se tak před více než jednadvaceti stoletími v římském senátu. Když Cato starší v roce 175 před Kristem ukončil své poslání v Kartágu v severoafrickém středozemním pobřeží, tu kdykoliv a o čemkoliv mluvil v senátu, vždy uzavíral svůj projev "Ceterum autem censeo delendam esse Carthaginem", tj. "Kromě toho ostatně myslím, že Kartágo musí být zničen." Tento výrok během následujících staletí nabýval na popularitu a téma tří punských válek, trvajících víc než jedno století, se dalo očekávat při ústních maturitních zkouškách v evropských středních školách.

Historie Evropy a povšechný směr vývoje západní civilizace by se nepochybně na újmu lidské společnosti ubíraly osudově docela jinými cestami, kdyby Kartágo bylo zvítězilo. Podobně by se dostavily i dnes katastrofální následky, již nyní v pokročilém povážlivém stavu, kdyby sovětský plán marxisticko-leninské globální nadvlády pokročil pohlcením zbytku svobodné západní Evropy. Obě sídla, fénické Kartágo a latinský Řím, byla založena s 9. stoletím a to se stejným cílem vzájemné expanze a soutěžení. Zatímco však kulturní uroveň Kartagiňanů byla zbrutálněna rituálními oběťmi živých dětí krvechtivému bohu Baal-Hamanovi, Řím, aniž oplýval ctnostmi, když před koncem druhé punské války ovládl Řecko s jeho pokročilou aténskou demokracií s celou řadou osvícených filozofů, jako byl Sokrates, byl vystaven jemnějším kulturním vlivům, aby tyto předal budoucím staletím Evropy. To se ukázalo s příchodem křesťanství, kdy apoštol Pavel měl relativně příznivé podmínky pro svou misijní činnost v odlehlých provinciích římské říše.

Uvažme-li o obě současné světové velmoci, USA a SSSR, tu Amerika se všemi svými problémy je nicméně řízena občanskými zákony, jež jsou v kořenech konstituce založené na křesťanských tradicích. Marxisticko-leninský Sovětský svaz naproti tomu považuje lidský život za nejlevnější komoditu, barbarsky mučených obětí v nespočetných sibiřských gulazích, maskovaných propagandou mýtického "ráje proletářů". Je tragikou neschopnosti komunistického hospodaření, že tyto otrocké tábory zůstávají trvalou částí sovětské ekonomie. Tu se nezbytně nabízí otázka, o čem po tolika staletích se liší sovětské satanské metody se svými milióny umučených obětí od kartaginského nestvůrného božstva Baal-Hamana?

Když pětadvacet let po porážce Kartága v druhé punské válce Cato navštívil Kartágo, tu byl ohromen, jak rychle dokázalo zacelit rány způsobené porážkou v roce 201 před Kristem. Tato válka obzvláště zpusťovala Itálii a Řím se chvěl, když Hannibal byl "antes portas" před samými jeho branami a přece když Řím zvítězil, slavný římský vojevůdce Scipio ušetřil Hannibalův život. Řím dosáhl nadvlády nad západním Středozemím, čímž mu byla otevřena cesta ke světovládě.

V roce 814 před Kristem, půl století před založením Říma, fénické mořeplavci z biblického Tyru položili základy kartaginskému přístavu. Více než dvě století před tím toto podnikaví tyřští průzkumníci objevili minerální bohatství Španělska a s tím jejich obchodní lodě hejrkly do Středozemní moře, ale dále za obávané Herkulovy sloupce, dnes známý Gibraltár. Tím se dostali do povážného Atlantického oceánu a již v roce 490 před Kristem to byli Fénici, kteří financovali Hannovu plavbu kolem Afriky 2600 mil; tato plavba připravila astronomická pozorování, jež vedla k pojetí kulatosti země v pythagorské škole v Krotoně v jižní Itálii.

Zatímco Řím po svém založení zápolil s Etrusci v Itálii za cílem rozšíření svých latifundií jako zárodek rostoucí agrikulturní šlechty, Kartagiňané dávali přednost obchodu s tím, co jiní vyráběli. Tu, jak napsal římský historik Polibius: "V Kartágu není nic nečestného, co přivádí zisk, ať již jakoukoliv cestou." I toto je podobné komunistické ideologii, která ujišťuje, že není nic nečestného, co zajišťuje úspěch komunálních zájmů, i s obětmi nesčetných lidských životů. Minerální bohatství Španělska, především objevení železa jedno milénium před Kristem připravilo kritický stav předělu věků jako je dnes olej v Perském zálivu, na němž stále závisí komunikace západní Evropy. Jaderná energie v nynějším rozkladném světě je větší nebezpečím než tvůrčí požehnáním míru. Proto dnes většina historiků je toho názoru, že Cato nemůže být odsuzován, že přeháněl punské nebezpečí.

Alexander Haig během inkvestu v Senátu se vši rozhodností poukázal na nepochybnou existenci Sověty podněcovaného a financovaného globálního terorismu. Vývoj v Karibské oblasti, ať v Panamě, Nikaragui, Salvadoru a jinde v Latinské Americe, by byl naprosto nemyslitelný před půl stoletím. Římané si od pradávna zvykli považovat obyvatele Kartága náchylné k subverzi podobně, jak se dnes nahlíží na Sověty s jejich marxisticko-leninským chytračením.

Teroristi, kteří obsadili budovu amerického velvyslanectví v Teheránu a do poslední chvíle připravili utrpění lidem tam uvězněným, je nesporně dílem výcviku neblaze notorické sovětské KGB. "Fides Punicus", "kartaginská víra" byla Římanům přesným synonymem zradě, asi jako dnes každá smlouva s

Dokončení na str. 3.

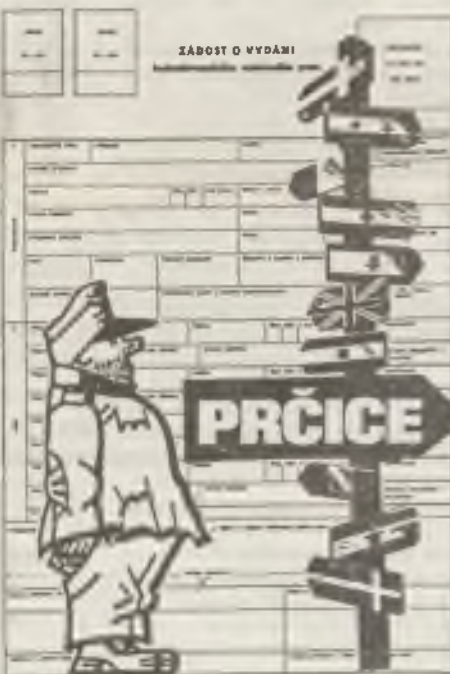
multiculturalism
Canada

Multiculturalism
Canada

Před 10ti lety byla v Kanadě uzákoněna myšlenka multikulturalnosti. U příležitosti tohoto výročí se federální ministr pro multikulturní záležitosti, Hon. Jim Fleming, v Torontě sešel s redaktory ethnických listů. Na našem obrázku je druhý zprava. Po jeho pravici je red. M. Ziniak z "Běloruského Hlasu" a přední pracovník Klubu ethnických novinářů.

Československá "pátá kolona"?

Politická revue "Our Canada", která má náklad 80.000 výtisků, přinesla v srpnu t.r. pozoruhodný článek nadeptý "Czechoslovak Connection". Týká se tzv. úpravy poměru býv. čs. občanů k dnešnímu režimu v Praze. Tím se celá záležitost dostala do kanadské veřejnosti a musí se obsahem zabývat. Je na místě podotknout, že v článku chybí zmínka o nátlaku na dnešní kan. občany se strany příbuzných v komunistickém Československu. Není také zmínka, že ne všichni byli naivní a sedli Praze na lep: jsou lidé, kteří po nabytí kan. občanství, požádali o anulaci závazků čs. občanství. Jiným bylo za anti-komunistickou aktivitu čs. občanství bez jakýchkoliv poplatků odňato a konečně je dost jednotlivců, kteří vědomě úpravu poměru ignorují a nemají v úmyslu s čs. konsulátem v Montreálu kooperovat ani aktivně, ani pasivně. Je známo, že mluvčí čs. kolonie v Kanadě se po několik let pokoušeli přimět kanadskou federální vládu, aby s dnešním Husákovým ČSSR ujednala dohodu o automatickém zrušení čs. občanství v okamžiku nabytí občanství kanadského. Podobná dohoda existuje mezi USA a ČSSR. Je na čase, aby kanadská federální vláda se znovu celou záležitostí zabývala, protože - jak je zřejmé z obsahu článku v "Our Canada" - jde také o bezpečnost Kanady v případě války. Autorem článku v revue "Our Canada" je p. Glyn Williams. Napsal m.j.:

"Nedávny dokumentární pořad na CBC-TV "The KGB Connection" poukázal na několik důležitých aspektů stále rostoucího nebezpečí infiltrace severoamerického kontinentu sovětskou KGB. Jeden z nejdůležitějších bodů byl však opomenut. Je důležitý pro bezpečnost Kanady a objevil se v polovině 70. let. Čs. výzvědná služba se svým velitelstvím na ministerstvu vnitra v Praze a odděleními na čs. ambasádě v Ottawě a na čs. konsulátu v Montreálu, je jedním z nejdůležitějších."

Dokončení na str. 2.

Estonská mládež žádá nezávislost

Podle ověřených zpráv očitých svědků - švédských turistů - demonstrovalo v pátek 3. října v estonském hlavním městě Tallinu několik tisíc studentů, žáků a učňů proti sovětské okupaci. Demonstranti nesli modro-černo-bílé vlajky nezávislého Estonska a skandovali hesla jako "Estonsko Estoncüm" a "Rusové ven". Sovětská milice se chovala zdrženlivě; ke srážkám s demonstranty anebo k zatýkání nedošlo.

Moynihan's gold

EUGENE CURTIN

SOMETIME this month, a long overdue debt owed to the United States by Czechoslovakia is expected to be paid. If it is, a dispute that has dragged on since 1948 will finally be over. If it is not, Senator Pat Moynihan will start getting rough.

The dispute revolves around certain actions of the Czechoslovak communists after they seized power in 1948. In violation of international law, all property in Czechoslovakia belonging to American citizens was expropriated. In retaliation, President Truman froze the return to Czechoslovakia of some nine tons of gold which had fallen into American hands after the collapse of the Third Reich in Germany. The gold has been held ever since as security against the debt owed. But despite on and off negotiations over the last 33 years, not a penny of the debt has been repayed and not an ounce of gold has been returned.

In 1958, the United States seized and sold industrial equipment belonging to Czechoslovakians. The proceeds of that action, estimated at about \$8.5 million were distributed among the many claimants. Today, Senator Moynihan is working to force the Czechs to pay the rest of their debt, said to be \$95 million.

Known as Bill F 754, Moynihan's proposals call for Czechoslovakia to be given 60 days to pay their debt or see their gold invested and the proceeds distributed until all claimants are fully satisfied. When the debts are paid, the original gold is to be returned to Czechoslovakia together with any interest it may have accumulated over and above the outstanding debt.

Moynihan's proposals have widespread support within Congress but the State Department is reluctant to touch the gold since, strictly speaking, it is not U.S. property. The Department has therefore urged Moynihan not to bring his Bill to a vote. Last September 9th, Moynihan held off calling a vote on his proposals because the State Department promised that negotiations were scheduled that would bring an agreement within six weeks. But the six weeks came and went. Then with the advent of the elections, minds focussed on other things and Moynihan's Bill was forgotten.

However, Senator Moynihan has refused to be deterred and he re-introduced his bill on May 14 of this year. It was quickly approved by the Senate Finance Committee and seemed to be sailing toward passage in Congress. This gathering momentum caused shock waves within the State Department and they quickly began serious negotiations with the Czechs. Czechoslovakia had already offered to pay \$20 million to settle the debt of \$95 million. This amount they upped to \$64 million and, upon Moynihan's rejection of even that offer, on July 20th, they increased it still further to \$81.5 million. This offer was made conditional upon Czechoslovakian gold held in Britain also being returned, with the Czechs anxious to get their gold back as soon as possible, a settlement seems near.

Czechoslovakia would seem to come out of the deal in fine shape. They will pay to America only \$81.5 million of the \$95 million debt. Those dollars are not even being calculated in 1948 values which was when they were seized and absolutely no interest for the free use of American assets over the last 33 years will be paid.

Moynihan is apparently prepared to go with this agreement. "Our Canada"

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Řídí redakční rada.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00
zámoří lodí ... \$ 12:00
zámoří letecky ... \$ 15:00

LIDÉ MEZI NÁMI

Mezi nejzasloužilejší krajany v Torontě
patří Jan Ondrejka se svou paní Márií.
Oba oslavili letos své 80. narozeniny.

JIRÍ VOSKOVEC IN MEMORIAM

1. července večer zemřel ve svém domě v Pear Blossomu u Los Angeles český herec, dramatik a básník JIRÍ VOSKOVEC, jedna z vůdčích postav levé české kultury naší první republiky. Svěho přítele Jana Wericha, s nímž tvořil mnoho let nerozlučnou dvojici, přežil jen o osm měsíců. Bylo mu 76 let a zemřel v něm velký kamarád svobody, improvizátor, nesmírně citlivý pro vše umělecky revoluční ve světovém moderním divadle, literatuře a výtvarném umění. Byl to český vlastenec, ale také trochu Američan a trochu Francouz.

Tím navázal na rodinnou tradici. Byl vnukem českého malíře Soběslava Hippolyta Pinkase, který se po polovině minulého století šel s francouzskou malířskou školou zvanou Barbizonská a přinášel do Prahy poselství francouzského vkusu, přírody a slunce. Také Jiří Voskovec byl ve svém mládí takovým poslem francouzské myšlenky a francouzského espritu. Narodil se 19. června 1903 na Sázavě - Budech a chodil na pražské gymnázium Křemencárnu v letech kolem konce první světové války, kdy tam vznikl Devětsil. Poté navštěvoval tři nebo čtyři roky lyceum ve francouzském Dijonu a tak když roku 1924 vstoupil do pražského Devětsilu, patřil v něm vedle Karla Teiga k mladým mužům, kteří o západním moderním umění pouze nesnili, jako Nezval, ale kteří je už znali zblízka. Francouzský švih a ironie, umění zkratky a paradoxu ve Voskovci už nejen zůstaly, ale staly se jeho součástí, rostly s ním po celý život.

Na půdě Devětsilu zvolna kvasilo pozdější Osvobozené divadlo, a tam také uzavřel Voskovec životní přátelství s Janem Werichem. Počátky jejich snažení byly zprvu ochotnické, ale oba záhy vyrostli z dětských botiček v suverénní profesionály, jimž se u nás v umění improvizace nikdo nevyrovnal. Osvobozené divadlo přerostlo svým významem divadelní prkna a mělo pronikavý vliv zejména na uměleckou a intelektuální mládež první republiky v druhé polovině její existence. Písníčky Voskovce, Wericha a Jaroslava Ježka zlidověly, zpívaly se u trampských a skautských táboráků, branci s nimi šli v roce 1938 za mobilizace na vojnu, aby bránili republiku. Také jejich úsloví přešla do hovorové češtiny a Voskovec a Werich tak nepřímo udělali pro demokratické spisovného jazyka víc než Československá akademie věd. V tom byl Voskovec intelektuálnějším a Werich zemitějším partnerem. Když se první republika hroutila, odjeli Voskovec, Werich a Ježek do Spojených států, aby tam pokračovali ve své, jak by asi řekli, "rozepři" s diktaturou, s lidskou hloupostí, s maloměststvím. Pracovali v americkém vysílání pro Československo a spoluvytvářeli tradici zahraničního demokratického československého rozhlasu, trvající nyní už víc než čtyřicet let.

Opět svobodná Praha čekala na V a W bez nyní už mrtvého Ježka jako na posly západu, svobody a jako na spoluúčitele, že kultura bude zase nejmní tak svobodná jako za první republiky. Brzy se však ukázalo, že oba herci mají jakýsi odstup od palčivé aktuality, že nemají ten pravý břínek a břítkost, že trochu zestárlí. V době kolem únorového puče 1948 odešel Voskovec do Paříže, kde pracoval v UNESCO a kde si založil a vedl Americké divadlo. Jako překladatel, dramaturg, režisér a herec se pokoušel zprostředkovat Paříži kus soudobé autentické Ameriky a americkým divákům velikost Francie.

Posléze emigroval do Ameriky, ale na základě denunce byl držen jedenáct měsíců v politické karanténě na Ellis Island. Když se věc vysvětlila, Voskovec začal opět znova, tentokrát vyrostl v neobyčejně citlivého charakterního herce amerického divadla, filmu a televize. Umřel Jiří Voskovec, mahenovský kamarád svobody.

Jaroslav Dresler

ČESKOSLOVENSKÝ LEV provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k náramku, medailon,
jehlice do kravaty nebo do klopky.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň
Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

* * *

Veškeré opravy, předělávky,
odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shutter St., Toronto
(vedle MASSEY HALL)

862-0807

zasíláme na dobírku

ZPRÁVY Z KANADY

Vysoký komisař pro uprchlíky při OSN, P. Hartling, navštívil Ottawu, Toronto a Montreal. -- Kanadskou delegaci na pohřbu polského primase Wyszyńskiego ve Varšavě vedl poslanec fed. parlamentu Steve Paproski. -- Ženy ochotné pracovat v kanadských domácnostech dostávají při žádosti o emigraci v zámoří vyšší počet bodů než dříve. -- O roli etnického tisíku promluvil v Ottawě dr. J. Kage, předseda Canada Ethnic Press Federation. -- Nový pasový úřad byl otevřen v London, Ont. Adresa: 451 Talbot St. -- Doklady o spolkové činnosti našich v Ontáriu mohou být věnovány MHSO-Multicult. History Society of Ontario, tel. 979-2973. -- Canadian Foundation for Refugees má adresu: P.O. Box 50.000, Ottawa, Ont. K1G 4B6. -- Slavný herec Raymond Massey napsal do "Toronto Star-u", že se za I. války na Sibiři setkal se statečnými čes. legionáři. -- Na Světové konferenci sep. Slováků v Torontě promluvil také Jan Nowak, prof. V. Fic a E. Loeb. -- Chevrolet Cavalier, ročník 82, stojí Can. \$8.231. -- "Amnesty Int. Bulletin" přinesl v dubnu t. r. angl. překlad článku o těžkostech rodin zatčených čes. disidentů. Autorem pův. článku v "Právu Lidu" byla Berenika. -- Prov. poslanec Y. Shymko diskutoval s ont. ministrem průmyslu o tázku firem v Ontáriu, které vlastní rudá Praha. -- Richard Truhlář z Toronta dostal "grant" od Ont. Arts Council. -- CBC sestříhal TV program o KGB ze 3 hodin na polovinu. -- "SUN" upozornil znovu, že Oxfam-Canada podporuje krajně levicové živly. -- SSSR vyplatil Kanadě \$3 miliony za škodu způsobené raketou Cosmos 954.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Pichlik
Tel.: 364-1787

Osobní půjčky na nejnižší úrokovou míru
Speciální vklady - Šeková služba

KAMPELIČKA

CZECHOSLOVAK TORONTO
CREDIT UNION LTD.

740 SPADINA AVENUE * TORONTO
ONTARIO M5S 2J2

Telephone: 925-0557

Úřední hodiny: V pondělí a v pátek od 10 do 7 hod.
Úterý, středa, čtvrtek, 10 do 5 hod.

Československá

Dokončení se str. 1. "pátá kolona"?

tějšších chapadel hydry sovětské tajné policie KGB. Přibližně 30.000 Čechů a Slováků opustilo svou vlast po sovětské okupaci v roce 68. a usadilo se v Kanadě. Do poloviny 70. let Praha ostře omezovala návštěvy uprchlíků příbuznými /většinou rodiči/ žijícími v ČSSR. V roce 75. se mezi čs. komunitou žijící v Kanadě staly zřejmé tři faktory: 1. vysoký stupeň emocionálního tlaku způsobený rozdělením rodin, 2. většina čs. občanů, kteří opustili vlast po r. 68. měla nárok a stala se kanadskými občany a 3. většina těchto nových kan. občanů čs. původu byla dobře zabezpečena a někteří zastávali přední funkce ve vládních úřadech a v průmyslu. Čs. ministerstvo vnitra, které až do r. 1975 pořádalo formální soudy odsuzující jednotlivce k trestům vězení od jednoho do osmi let za nezákonné přesídlení do Kanady, udělalo překvapující krok. Oznamovalo, že všichni čs. občané žijící ilegálně mimo čs. území si mohou "normalizovat" svůj poměr k ČSSR. Tato "normalizace" zahrnovala následující: placení individuálně stanoveného poplatku /od \$300 do 2.500/, opětné ujištění věrnosti a oddanosti ČSSR /včetně branné povinnosti/ jako loyální občan žijící mimo území republiky a vyplnění podrobného dotazníku. Jako protiváhu čs. vláda nabídla následující laskavosti: prominutí předchozího rozsudku, čs. pas a neomezenou možnost navštěvovat ČSSR a povolení uchovat si také kanadské /tedy dvojí/ občanství. Od roku 1975 tisíce Čechů a Slováků žijících v Kanadě kontaktovalo čs. kom. konsulat v Montreálu a normalizovalo si vztahy s ČSSR. Vyplňovali obsáhlé dotazníky uvádějící své zaměstnání, druh práce v Kanadě, počet zaměstnanců v podniku atd. Všechny tyto informace jsou pečlivě shromažďovány, zpracovány počítači a postoupeny KGB. Třebaže většina těchto Čechů a Slováků jsou dobře smýšlející emocionální lidé, jejichž jediným cílem je opět se spojit se svými rodinami, jejich naivita je ohromující. To vše způsobilo hluboké rozladění a nedůvěru mezi zde žijícími občany čs. původu.

V další části článku uvádí autor případ muže, který se přistěhoval v roce 69., absolvoval torontskou univerzitu a dostal práci jako systémový analytik ve velké mezinárodní firmě. V r. 1978 mu psala nemocná matka, aby si znormalizoval svůj poměr ke staré vlasti. Váhavě se spojil s čs. konsulem. Navštívil pak ČSSR a po návratu do Kanady přiznal, že měl 5ti-hodinové interview na STB. Po druhé návštěvě ČSSR o podrobnostech pobytu tam nechtěl s nikým mluvit. Plánuje novou návštěvu, ač mu matka mezitím zemřela. Autor článku dodává:

"Můžeme jen hádat, jaké asi jsou jeho pravé motivy a jaký druh informací může být předmětem zájmu STB. Skutečností je, že okruh jeho přátel v Kanadě se změnil. Někteří z nich mají důležitá postavení. Je tento divný případ typický? Odpověď zní: ANO, velmi typický. Téměř polovina čs. emigrantů od r. 1968 byla ve styku s čs. úřady. Čechoslovák žijící v Kanadě s obnoveným dvojím občanstvím je potenciálně nebezpečným.

Dokončení na str. 3.

kultura

K 60. VÝROČÍ NAROZENIN KARLA HUSY.

Dne 7. srpna 1981 se dožil šedesáti let český skladatel, dirigent a hudební pedagog Karel Husa. Studoval skladbu na pražské konservatoři a studia zakončil u svého učitele Jaroslava Řídkého doktorským diplomem na její mistrovské škole 1947. Byl mu udělen za Symfoniettu pro orchestr po ročním stipendijním pobytu v Paříži, kamž se vrátil potom k dalšímu studijnímu pobytu. Na jeho růst jako skladatele a dirigenta /základy dirigování získal za svého školení v Praze u P. Dědečka/ měli vliv Honegger, Nadia Boulanger, Milhous, Cluytens, Fournier a Munch. Ze starších skladatelů byl patrný vliv Berlioze. V roce 1954 byl Husa povolán na hudební školu Cornell University v Ithace, N.Y., kde působí jako její řádný a vedoucí profesor dodnes. Od hudební symfonické tradice českých vzorů šel Husa přes Janáčkovskou inventivnost cestou blízkou Martinů, Bartókovi a Stravinskému. Obohatil svou tvorbu dodekafonií II. vídeňské školy a přínosem vlastního romantického impresionismu, zvláště v barvitosti, založené na Husově nadání jako malíře. Také přínosem meditativnosti a orchestrální invence. Místy jakoby soustředil v téniovosti a v bohatých orchestrálních interpretacích dějů se Sibeliiem. Tituly orchestrálních skladeb "bandových" jejich orchestrálních úprav, jakož i hudby komorní /klavírní a sólové/ a baletní doplňují několik stránek brožury, kterou vydala BMI /Broadcast Music Inc./ k soustředění autorského práva k provádění skladeb. Limitované místo nedovoluje jejich výpočet. Brožura také specifikuje četné nahrávky Husových skladeb a uvádí americké vydavatele partitur. Hudba pro Prahu 1968 dosáhla takřka šesti tisíců provedení. Velice populární se stává Apoteóza na tuto zemi. Obě skladby jsou hrány v původním znění bandovém i v úpravě orchestrální. Mohutnou meditativní kompozicí pro velký orchestr jsou Dva sonety podle Michelangela. V komorní tvorbě získal 3. smyčcový kvartet r. 1969 Pulitzerovu hudební cenu. Po nedávném úspěchu Amerického Te Dea /jež mj. obsahuje také jednu Břežinovu báseň v Husově překladu do angličtiny/ a baletu The Trojan Women /podle Euripida/ jsou v tisku klavírní výtahy obou skladeb a jsou připravovány jejich nahrávky.

Kompoziční, dirigentský i učební věhlas Mistra Husy je posilován postupnými častými návštěvami hudebních fakult amerických univerzit, na nichž - na rozdíl od Evropy - je soustředěn hudební život, včetně koncertního. Prof. Husa má vřelý vztah k mladým lidem, jenž je spontánně opětován. Husa je dnes znám nejen v Americe, v Kanadě a v Evropě. V lednu t.r. řídil pět koncertů Hong Kong Philharmonic Orchestra. Přednášel tam také na universitě, na televizi a v rozhlasu. Husovo jméno nechýbí v žádné encyklopedii hudby. Po březnovém velkém úspěchu jeho Trojských žen, složených k zahájení univerzitního hudebního střediska v Louisville, byl znovu označován za největšího našeho skladatele v zahraničí. Kritika o něm hovoří jako o Dvořákovi dvacátého století v Americe.

Francouzská manželka Simone obdařila profesora Husu čtyřmi dcerami. Dvě z nich jsou již provdané a obšťastnily rodiče po vnuku a vnučce. Všichni, kdož známe Husovu píli, jemnou povahu a jeho vynikající tvorbu, přejeme mu k šedesátce pevné zdraví a šťastnou úspěšnou cestu dalšími roky. Kéž by jich bylo mnoho!

M.V.

JISTĚ VÁS BUDE ZAJÍMAT.....

Po dubnových premiérách a reprizách Příhod Lišky Bystroušky a Věci Makropulos v N.Y. City Opera, byla The Cunning Little Vixen v říjnu v New Yorku opakována. V listopadu bude uvedena Jenůfa v Baltimore, Md. a operním studiem Indiana University budou inscenovány The Excursions of Mr. Brouček. V prosinci bude v Houstonu provedena Káta Kabanová. /Americký tisk mluví o Janáček's craze!/. Can. Opera Co. připravuje v Torontě kan. premiéru Jenůfy na duben 82. Prodanou nevěstu dávali v září ve Winston-Salem, N.C. V Austrálii byla na programu v říjnu v Sydney a v listopadu v Melbourne. V únoru bude hrána v Louisville, Ky a v Augusta, Ga. Na únor a březen 82 ji ohlásila Welsh National Opera v Cardiffu v Anglii. Její Pastorkyňa /Jenůfa/ byla v září opakována v Sydney. Káta Kabanová byla na červeném programu v Sydney a v Melbourne, a v září byla v Sydney opakována. V lednu bude hrána ve Stuttgartu a v květnu v Cardiffu. Lišku Bystroušku dávali na jaře v Melbourne. V Chicagu dávali v dubnu operu The Good Soldier Schweik od Roberta Kurky. M.V.

Vážení přátelé,

nakladatelství FREIE PRESSEAGENTUR ve spolupráci se SKAUTEDem vydává v Edici ARCHA 1982 pro mládež napínavý skautský román Radka Kučery : HLEDEJTE BÍLÝ MERCEDES aneb ZELENÝ Z. Opět v něm vystupují některé postavy, známé mladým čtenářům z předcházející Kučery knihy „Tábor Bubáků“. Jelikož jde o napínavý román, jistě každý pochopí, že nemůžeme prozradit nic z děje knihy, kterou autor opět sám bohatě ilustroval.

Čtenářům můžeme slíbit dobrodružný, napínavý děj, psaný jazykem, srozumitelným malým i velkým čtenářům. To nemusíme jistě zdůrazňovat těm, kteří četli již „Tábor Bubáků“.

Ačkoliv v edici ARCHA bude kniha k dostání až v roce 1982, podařilo se SKAUTEDu zajistit o m e z e n ý počet výtisků již na listopad 1981. A tak všichni, kteří chtějí svým dětem - skautům i neskautům - zajistit pěkný dárek již k vánocům 1981, by nám měli o b r a t e m poslat objednávku.

Knihy R. Kučery „Hleďte bílý Mercedes aneb Zelený Z“ stojí 15,60 guldenů plus poštovné.

Na Vaše objednávky - pokud možno obratem - se těší

Váš

S K A U T E D

Tolhuis 2022

6537 LW NIJMEGEN

H O L L A N D

SOKOL V PRAZE

Jako podružná organizace Čs. zahraničního ústavu v Praze existuje i tak zvaný Zahraniční SOKOL, který sice s původní myšlenkou Sokola nemá nic společného, ale který slouží jako vábítko pro zahraniční krajany na západě.

V případě Sokolského Sletu ve Vidni 1982, který je pořádán svobodným Sokolstvem v zahraničí - agituje Praha k návštěvě zmíněného Sletu ve Vidni a současně zve k návštěvě „staré domoviny - Československa“.

Slet ve Vidni nemá nic společného s pražským „Zahraničním Sokolem“, naopak Slet ve Vidni se stane projevem skutečné sokolské myšlenky dr. M. Tyrše - bez lživých lákadel pražského zahraničního ústavu.

Československá "pátá kolona"?

Dokončení se str. 2. Žije pod přísednými závazky sovětskému bloku. Je považován za loyálního čs. občana a může vstoupit na čs. území pouze s platným čs. pasem. Jakákoliv nechuť plně spolupracovat s čs. konsulem může znamenat následky pro něho v Kanadě a pro jeho příbuzné žijící v komunistickém Československu. A to se již stal informátorem STB tím, že vyplnil dlouhý dotazník. Proč se to všechno děje v Kanadě? Zákony USA totiž nedovolují dvojí občanství a proto se Kanada stala přednostním cílem tohoto snažení KGB. Doufejme, že RCMP - Královská kanadská jízdní policie /federální policejní sbor/ je trochu méně naivní než tisíce Kanadánů čs. původu, kteří podnikli kroky dovolující, aby byli vtaženi do silných a rostoucích chapadel KGB."

EXILOVÁ NAKLADATELSTVÍ JUBILUJÍ

Jako svou 100. publikaci vydá exilové nakladatelství 68 Publishers v Torontu "Babičku" Boženy Němcové. Nemusíme snad představovat tuto klasickou knihu české literatury, kterou se profesori žákům snaží, a snažili/ znechutit tím, že ji zařazují do povinné četby. Také doporučovat tento spisovatelčin útek z životní mizérie do poklidu dětství /třebas všechno bylo ve skutečnosti jinak, ale v tom je právě síla umění/ by bylo nošením dříví do lesa. Torontští si vybrali bezpochyby dílo, které důstojně nejen ukazuje do jejich minulosti, ale je i slibným předznamenáním do další stovky.

100. kniha curyšské Konfrontace je jiného druhu. "Muž přítomnosti" ji nazvali a dají jí ještě letos čtenářům do ruky obrázek Havlíčka 20. století, českého novináře Ferdinanda Peroutky.

Poučení z historie

Pokračování se str. 1.

komunisty. Cožpak dodržují Sověti závazky uzavřené v Helsinkách a obsažené v listinách slavnostně podepsaných zplnomocněnci 35 národů? Tyto listiny měly zaručit minimum lidských práv a důstojnost jednotlivce. Jaká zvěrstva provádějí dnes čeští kremelští drábové na chartistech je příliš dobře známo. A co tedy Afganistan a lidská práva porobených národů východní Evropy? Inu, nová smlouva je další cár papíru - smlouva, z níž ani slovo nepomýšlejí plnit, aby lidé mohli žít v souladu kulturní společnosti.

Historie národů a jejich vzájemných vztahů je prostoupena stálými konflikty a punské války z dnešního stanoviska jsou jen úkazem provinciálním. Nicméně v našem věku technologie a elektronické komunikace jsou výstižným obrazem vždy znova se opakujících sporů zvěřovaných do planetárních rozměrů. A právě tu není větší pravdy a hlasu dějin, že mír získaný slabostí je jistá cesta ke katastrofě. A právě to byla poslední čtyřléta administrativy prezidenta Cartera. Proto byl chválen komunistickou propagandou. Alexander Haig, ještě dříve než byl jmenován tajemníkem státního departementu a po zkušenostech, jež získal ve funkci velitele vojsk NATO, prohlásil v Senátu mimo jiné: "Nekontrolovaný vzrůst vojenské síly Sovětů musí neodvratně a dokonale ochromit západní politiku. Přeměna sovětské moci z kontinentální a většinou pozemní armády v celosvětovou útočnou armádu na zemi v oceánech a ve vzduchu, v níž je schopna diktovat imperialistickou politiku... čímž způsobila neúplnější zvrát ve světové politické a výbojné konfiguraci sil, k jaké došlo v období relativního míru... Jde o nejkritičtější situaci, již čelí dnešní Amerika a svobodný svět." Je tedy vidno, že asijský Džingischán je příznačně zmechanizován západní civilizací.

Nám, lidu Ameriky, by mělo být blahopřáno za to, že nová administrativa dosadila včas právě lidi na pravé místo. Ve své nástupní řeči prezident Reagan to charakterizoval obětí prostého vojáka, který v první světové válce vyjádřil svůj závazek těmito slovy: "Proto budu pracovat, chránit, obětovat, trpět a snažit se seč mě síly stačí tak, jako kdyby výsledek celého zápasu záležel jen na mně samotném."

NAŠI V USA

Dr. Jaroslav Mráček, profesor hudby na San Diego State University, strávil jarní semestr minulého roku v Marburgu, kde pokračoval ve své práci o rorálních zpěvech šestnáctého století. Přednášel o tomto tématu v hudebním oddělení Univerzy Kardelja v Lublaně; přednášku proslovil česky a diskuse, která se vyvinula, byla česko-anglická. V dubnu roku 1981 profesor Mráček přednášel při konferenci American Musicological Society na California State University v Northridge, o českém hudebním kritikovi Janu Löwenbachovi. Pokračuje také ve svých studiích o hudbě Leoše Janáčka, a od svého návratu do San Diega se zabývá o zřízení stipendia československé hudby na této univerzitě. Přejeme mu mnoho úspěchů.

VÝCVIKOVÉ STŘEDISKO ČS. ARMÁDY ZA 1. SVĚTOVÉ VÁLKY

V říjnu 1980 přednesl MUDr. Miroslav Velek během 10. kongresu Čs. společnosti pro vědy a umění ve Washingtonu přednášku, kterou nazval "Of Granite Carved: The History of the Czechoslovak Army Camp in Stamford, Connecticut". / Spoluautor historických záznamů o tomto vojenském výcvikovém středisku dobrovolníků českého a hlavně slovenského původu do francouzské armády, p. Ladislav H. Vydra, zemřel před kongresem. / Původní historie psaná anglicky má 11 stran a tři přílohy. Je to součást dějin čs. armády a přinášíme z ní několik vybraných kapitol, aby se i naši čtenáři s tímto zajímavým materiálem seznámili. Čtyři historické fotografie jsou rovněž z archivu dr. M. Velka.

Brzy po té, co Amerika vypověděla Německu válku, přijel do New Yorku v uniformě francouzského majora Milan Rastislav Štefánik, aby se pokusil získat dobrovolníky z řad slovenských a českých mužů, kteří do USA emigrovali před válkou. Jednotky čs. legionářů v rámci francouzské armády nutně potřebovaly novou krev. Štefánik doufal, že postaví do pole nejméně tři divize, ale brzy shledal, že většina zbraněschopných amerických krajanů se už před tím přihlásila dobrovolně do americké armády. Ti, kteří se na výzvu Štefánika přihlásili do čs. legií, doslova riskovali život v případě zajetí; bylo jim známo, že budou popraveni jako zrádci rakouského císaře. Přihlásilo se asi 3.000 mužů. Vznikla otázka: kde je soustředit a vycvičit pro boj na frontě? Amerika k nim neměla žádných formálních závazků, protože šlo o dobrovolníky do francouzské armády. V této chvíli se na scéně objevil známý americký sochař Gutzon Borglum, autor známého sousoší čtyř amerických presidentů na hoře Mount Rushmore v Jižní Dakotě. Pracoval v té době pro americké ministerstvo národní obrany ve Washingtonu a jeho studio poblíž Stamford, Conn. bylo nevyužité. Šlo o 40 ak-rů s několika budovami. Sochař Borglum dal svůj majetek k dispozici čs. dobrovolníkům a v březnu 1918 byla mezi ním a Rudolfem Voskou, pověřencem TGM, o tom sepsána dohoda. Prvních 60 dobrovolníků přijelo do tábora začátkem dubna 1918. Byli to muži slovenského a českého původu z New Yorku, Chicaga, Pittsburgu, Clevelandu, St. Louis, Omahy a Rosenbergu, Texas. Jedním z prvních přihlášených byl sochařův pomocník Mička. První skupina se dala do práce a během dvou týdnů postavila poblíž řeky Nipowana dvě dřevěné budovy, každá poskytla přístřeší pro 100 mužů. Koncem dubna stál třetí barák, opět pro 100 mužů. Osvětlení petrolejovými lampami bylo nahrazeno elektrickým světlem. Brzy stála také táborová kuchyň. Původní dvoupatrové stavení majitele bylo přeměněno na administrativní budovu. Na domě byl velký nápis "Czechoslovak Camp" a dvě strážní hlídaly přístupovou cestu 24 hodin denně. Odděleně od existujících budov, stála na druhé straně řeky malá nemocnice. Měla 12 postelí. Táborovým lékařem byl MUDr. Jaroslav Vokálek a ošetřovatelkou byla sl. Marie Kotková. / Koncem války se vzali a žili dlouhá léta v obci Bohemia, Long Island, N.Y. Dr. Vokálek, narozený ve Vysoké Libni v Čechách 26.4.1879, zemřel v Miami, Fla. 18.5.1951. Jeho manželka zemřela 31.8.1979 v Soběslavi v Čechách. /

Tábor měl auto s nápisem "Czechoslovak Army Camp" vpředu, aby nikdo nebyl na pochybách. Vozily se na něm zásoby ze Stamfordu. Jistý čas byly problémy s uniformami. Dobrovolníci nosili modré francouzské vojenské uniformy a modré barety. Cvičilo se s dřevěnými klacky a skutečné zbraně dostali vojáci až ve Francii. Všude vládla přísná kázeň a pití alkoholických nápojů v táboře nebylo dovoleno.

Zvuk polnice probudil vojáky časně ráno. Nastoupili k formální přehlídce na provizorním cvičišti a velitel tábora k nim promluvil v jejich rodné řeči. Velká část dne byla věnována vojenským cvikům, studiu vojenských taktik, pochodování a práci na zvelebení tábora a nejbližšího okolí. Paní Mary Borglumová ušila pro dobrovolníky čs. vlajku /přehodila prostě barvy francouzské vlajky./ a sehnala americkou vlajku. Koncem května 1918 opustila tábor první skupina dobrovolníků a přes New York odplula do Francie. Koncem června následovala skupina druhá. Třetí jednotka čítající 150 mužů odjela z tábora 16. července 1918. Od toho dne bylo posláno do Francie každý týden 150 mužů. Na nádraží ve Stamfordu se s nimi přicházeli rozloučit místní lidé; lokální tisk "The Daily Advocate" o tom psal dlouhé články. Mistr G. Borglum pochodoval s každou jednotkou až na nádraží, jakoby každý z chlapců byl jeho vlastním synem.

Dne 7. září navštívil tábor ve Stamfordu Tomáš G. Masaryk. V jeho doprovodu byli: plukovník Vladimír S. Hurban a Jaroslav Císař. Paní Marie Vokálová vyprávěla o této návštěvě v roce 1979, ve věku 92 let, m.j., že profesor Masaryk si po svém projevu podal ruku s mnohými dobrovolníky a stál jako každý jiný ve frontě na oběd s jednoduchou plechovou miskou. Kuchař Franta Šílený vařil ten den guláš a všem chutnalo. Večer během táboráku znovu k jednotce promluvil, zcela neformálně a tituloval je "bráškové". Do táborového denníku napsal: "Hoši, vytrváme až do konce". Masaryk pochválil muže, že se hlásili do čs. armády a tak dokázali světu, že se do ní hlásí nejen zajatci z rakouské armády.

Celkem prošlo táborem 3.000 mužů. Tábor byl zrušen 20.4.1919.

7. září 1918: k dobrovolníkům v táboře poblíž Stamfordu, Ct. mluví prof. Tomáš G. Masaryk. Na podiu s ním jsou m.j. plk. Vladimír S. Hurban a Jaroslav Císař.

Na sklonku jara roku 1918: jedna z jednotek při slavnostní přehlídce a před odjezdem do Francie, na frontu.

Vnitřek jednoho ze tří baráků. V každém bylo ubytováno 100 mužů. Přesto byl pořádek vzorný.

Bez tohoto vozidla by to nešlo. Auto mělo nápis "Czechoslovak Army Camp" a vozilo proviant z blízkého města.

FACTUM INFECTUM FIERI NEQUIT

Vaši tak početně silně obsazenou schůzi. Kdybyste mohli být s námi na všech schůzích K-231, viděli byste, že jsou si jedna druhé podobné jako vejce vejci. A čeho si nejvíce vážíme na všech našich shromážděních, a co nesporně přispívá k dobrému jménu Klubu, je to, že všude je klid, vědomí závažnosti jednání a rozvaha, která se projevuje ve výsledcích diskusí". /Kniha "Potrestání", str. 147./

Tak zahájil schůzi klubu K-231 Jaroslav Brodský v květnu 1968 v Karlových Varech. V té době žil národ v naději a důvěře, že se "vláda jeho věci vrátí do jeho rukou". Organizace K-231 začala hrát úlohu, která jí právem náležela. Brodský, jako její tajemník, byl vyhledávanou osobou nejen se strany bývalých politických vězňů, ale i lidmi z tehdejších vládnoucích kruhů a i zájemci ze zahraničí. Realisté věděli, že K-231 má co říci k nové úpravě politických vztahů v Československu. V Karlových Varech se začalo s přípravou filmu z prostředí jáchymovských koncentračních táborů, na ministerstvu vnitra byli lidé, kteří začali vyjednávat, aby si zachránili kůži, sdělovací prostředky rády otevřely dveře pravdě, o které se před tím nesmělo mluvit. Televizní pořad s Otou Rambouskem otřásl svědomím miliónů dříve nezučastněných lidí. U všeho stál Brodský, který zastával svoji funkci prozatím do řádných voleb, na které zatím nebyl čas. Mělo k nim dojít na podzim 1968, ale "díky zásahu bratrských vojsk" a zradě Husákovy kliky, se již nekonaly. Brodský byl i jedním z těch, kteří opustili okupovanou vlast. Snažil se z počátku o sjednocení antikomunisticky smýšlejících emigrantů, ale nepodařilo se mu to. Starost o chleba byla přednější nežli společná fronta proti moru, který zachvacuje svět. Brodský vydává knihu "Řešení Gama", která se -jako první svého druhu- setkává se značným úspěchem. Dochází k překladu do holandštiny a do angličtiny. Jsou navázány styky s filmovou společností, která chce knihu použít jako předlohy pro celovečerní film. A v té době dochází k psychickému zlomu v životě Brodského. Snad omámen úspěchy, snad rozčarován postojem velké části čs. emigrace a nepochopením se strany těch, kde věřil ve značnou podporu svých plánů, sjíždí z dálnice na zapadlou polní cestu. Když jsem s ním v r. 1976 v Kanadě mluvil, měl ještě v plánu napsat druhý díl "Řešení Gama". Ukazoval mi doklady, které svědčily o velkém zájmu o jeho knihu, ale také doklady o stovkách "čte nářů", kteří mu nikdy jeho knihu nezaplatili. Jeho chování a vzhled nedávaly však mnoho nadějí, že své plány uskuteční, i když péče jeho přítelkyně i známých mu mohly být zárukou. Nakonec žil v místnosti, kde měl postel, stůl a židli; snad mu to vyhovovalo, neboť ani po dlouhá léta jeho věznění neměl větší komfort. Vyhybal se lidem a zemřel zcela opuštěn. Slova na rozloučenou, pronesená pány Slavíkem a Otrubou mu byla jedinou odměnou za jeho práci a za dlouhá léta strávená ve věznicích čs. komunistického režimu. Dp. Janda ho smířil s Bohem.

Ať si již Jaroslav Brodského kdokoli jakkoli uchová v paměti, jedno mu zůstane navždy k jeho cti: statečný postoj v jarních a letních měsících roku 1968 a jeho "snaha o nápravu věcí veřejných".

Jožka Staněk, Holandsko.

Milovníkům oper:

V podání souboru newyorské Metropolitní Opery můžete na rozhlase slyšet tyto opery: 5. 12.: Tosca, 12. 12.: Il Trittico, 19. 12.: Rigoletto, 26. 12.: M. Butterfly, 2. 1. 82: díla Stravinského, 9. 1.: Hansel and Gretel, 16. 1.: La Bohème, 23. 1.: Luisa Miller, 30. 1.: Tannhäuser, 6. 2.: Il Trovatore, 13. 2.: Norma, 20. 2.: Verdi Requiem, 27. 2.: Così fan tutte, 6. 3.: La Traviata, 13. 3.: Lazebník sevillský.

Oprava: Zpráva týkající se paní Marie Krajčichové v min. čísle "KL" byla mylná. Nachází se vážně nemocná ve Westpark Centre, poblíž Weston Rd. a Jane St. v Torontě.

ČSSR V Praze zemřel slavný hokejista Jiří Tožička, 79. --K dostání nejsou ručníky a prostěradla. Poštáři kradou ze zásilek ze Západu. --Očekává se velký proces proti disidentům. --Zemřel býv. náčelník ČOS, dr. Mir. Kavalír. --Policejní dozor nad občany Bratislavy byl zostřen. --V Jankovcově ulici v Praze byla otevřena nová prodejna Tuzexu. --Tatra 613 stojí 250.000 Kčs. --Populární v kinech jsou filmy "Kojak". --Továrna na motocykly JAWA byla přestěnována do Strašnic a Týnce n. S. Na Pankráci se vyrábějí polovodiče ČKD. --V Brně byl spopelněn plk. let. ing. Vlastimil Chrást, 73. sloužil v Anglii. --Milan Šimáně napsal do "květů" reportáž o Traiskirchenu. --Ak. malíř, sochař a býv. boxer Franta Boček zemřel v K. Varech. --Na věčnost odešla Marie Zápotocká, 90, vdova po "ušatém" Tondovi. --Na podzim mají na "ápadě" hrát: Ivan Hlinka, Boh. Eberman, Jiří Bubla, Vlad. Martinec. --9 členů čs. horolezecké výpravy vystoupilo za vedení A. Blažejce na vrchol hory Jannu v Himalajích, která má 7.710 m. --Štrougal se vrátil z Rakouska, kde prý připravil půdu pro návštěvu pres. Husáka. Byl přijat rakouským tiskem chladně.

Canada Postes
Post Canada

**NATAHOVALI JSME JÍ
SKORO TŘI ROKY.****UŽ JÍ NEMŮŽEME
VÍC NATÁHNOUT.**

Nikdo vám nemusí připomínat, že všechno stojí daleko víc, než před třemi lety -kdy bylo naposled zvýšeno poštovní. Avšak dovedete si představit, jak se zvýšily operační náklady pro poštovní správu, která slouží druhé největší zemi na světě?

Operační výdaje a pohon naší dopravní sítě, cena nutného zařízení a mzdy pracovníkům se zvýšily drasticky. Navzdory našim nejlepším snahám, celkový efekt těchto zvýšených operačních nákladů přivedl kan. poštovní správu k bodu, kdy nemá finanční předpoklady potřebné k důležitým krokům směřujícím k zlepšení služby. Některé z kroků, které chceme podniknout:

Zahájit rozšířenou kvalitní kontrolu směřující k zavedení spolehlivé poštovní služby po celé Kanadě.

Zahájit nový proces sledovací služby, která zlepšuje spolehlivost.

Rozšíření poštovní dodávky dopisů v místech, kde dosud není kompletní služba. Zvýšit užívání speciálních poštovních služeb, jako Priority Post, Special Delivery a Electronic Mail.

POSITIVNÍ AKCE.

Tím, že se poštovní správa stala veřejnou korporací, budeme mít více svobody operovat zodpovědnou a účinnou službu a postupně se stát rukou vlády bez závislosti na podporách od ní, což je jenom přítěž pro poplatníky daní. Ovšem žádné podnikání nemůže být zdravé a efektivní, pokud nerozumná a nepřizpůsobí se ekonomické realitě, ve které funguje.

A dnešní skutečnost je, že existující poštovní sazby nejsou založeny na potřebných nákladech.

Proto se zvyšuje poštovní.

Některé z plánovaných sazeb jsou uvedeny v této tabulce:

Dopis 1. třídy v Kanadě	
0-30 gr	30¢
Dopis 1. třídy do USA	
0-30 gr.	35¢
Balíky v místě 1 kg.	\$1:10
Balík z Montr. do Vanc.	\$3:35
Spec. Delivery \$1 plus poštovní 1. třídy	

Kanadská poštovní správa má celonárodní povinnost poskytnout co možná nejspolehlivější a nejúplnější službu. Zavedení těchto nových sazeb je nutné jestliže přijem se má přivést v soulad s operačními náklady... jsou nutné, chceme-li ulehčit schodkové břímě s beuder poplatníky.

A co je nejdůležitější: jsou nutné, aby kanadská poštovní správa mohla mít jeden z nejlepších poštovních systémů na světě.

Canada Post - zlepšuje věci pro zítřek.

Canada

ANEXE ČESKOSLOVENSKA - BOJOVAT NEBO ČEKAT?

Dříve než se pokusíme zodpovědět titulní otázku, bude dobré si v zájmu snazšího chápání věci zrekapitulovat problémy, které vyvstaly v myslích mnoha Čechů a Slováků v souvislosti se zveřejněním Memoranda Československé federální rady a v souvislosti s reakcemi západního tisku.

1. Kdo nebo co je to Československá federální rada? 2. Jakým právem byla ČSFR ustavena? 3. Proč máme mít další politickou organizaci v zahraničí? 4. Jaký je program činnosti ČSFR? 5. Kde bere ČSFR peníze na svoji činnost?

Předkládáme čtenářům k úvaze tyto odpovědi:

1. ČSFR je politické těleso, jehož cílem je přispět k zabránění připravované anexy Československa Sovětským svazem a spolupodílet se na vytvoření takových podmínek, aby mohly být v Československu uskutečněny svobodné volby, které rozhodnou o politickém a hospodářském charakteru nového Československa.

2. ČSFR byla ustavena na základě práva vytvářet politické organizace, které poskytuje demokratické zřízení západního světa. Byla ustavena z iniciativy čs. podzemní organizace Věrní zůstaneme II. Právo vytvářet takové organizace jako je ČSFR je v demokratických zemích všeobecné a kdo nám toto právo upírá, asi se s principy svobody a demokracie ještě dostatečně nesžil.

3. Objevily se některé ironicky míněné poznámky, že ČSFR se vydává za "vládu v exilu". Od konce 2. světové války, resp. od února 1948 žádná čs. vláda v exilu, ani její zárodek, neexistovala a dosud neexistuje. K vytvoření jakékoli vlády v exilu může dojít pouze tím, že existující řádně zvolená vláda odejde během okupace nebo politického puče do zahraničí a na rozdíl od pučistické vlády je dále uznávána ostatními státy jako legitimní reprezentant té které země. V případě Československa k této situaci po r. 1948 nedošlo. ČSFR se zásadně za žádnou "vládu v exilu" ani teoreticky, ani prakticky nevádává.

4. Tato otázka je v zásadě zodpovězena již v bodu 1. Zde je však nutno zdůraznit, že Program ČSFR není produktem lidí, odtržených od Československa třicetiletým pobytem v zahraničí. Jeho základní principy byly položeny organizací Věrní zůstaneme II v Československu, jejíž členové jsou přesvědčeni, že tyto zásady reprezentují smýšlení převážné většiny Čechů a Slováků doma. ČSFR v zahraničí tento Program pouze dopracovala a dala mu definitivní formu. Češi a Slováci doma i v zahraničí se s Programem ČSFR seznámí ve 3. čísle našeho časopisu Československá cesta, kde bude otištěna kolektivně odsouhlasená verze. I když Program ČSFR zahrnuje ve své činnosti spolupráci s krajanů v zahraničí /viz organizační schéma ČSFR, Čs. cesta č.1./, ČSFR nemá naprosto v úmyslu zasahovat jakýmkoli způsobem do vnitřního života existujících organizací. Výbor pro spolupráci s krajanů byl založen pro udržení kontaktu s jednotlivci a organizacemi, které se po seznámení s Programem ČSFR rozhodnou ke spolupráci.

5. Veškerá činnost ČSFR byla doposud financována z vlastních prostředků členů, což reprezentuje pětimístné číslo, s výjimkou 400 kanadských dolarů, které Rada obdržela od krajanů v Kanadě. ČSFR si je vědoma toho, že dříve než se obrátí na českou a slovenskou veřejnost o podporu, musí zveřejnit svůj Program a prokázat svoje schopnosti, odhodlání a vytrvalost.

Nyní bychom se měli vrátit k titulní otázce: "Bojovat nebo čekat?" Odpověď na druhou část otázky bude velmi stručná a proto začneme s ní - na co máme čekat, kdo má čekat a jak dlouho "se" má čekat? Chce-li někdo čekat na to, zda dojde nebo nedojde k anexi, nebude čekat dlouho - pravděpodobně jen několik málo let. Myslíme si, že bojovat za naši svobodu musíme v každém případě hned. Další část otázky je - kdo má čekat? Lidé na svobodě, v zahraničí, se často velmi alibisticky odvolávají na to, že venku nelze dělat nic, vše musí začít doma. Více pravdy mají českoslovenští občané, žijící za železnou oponou, kteří říkají - zárodky a první momenty politického boje musí začít v zahraničí. Obecně řečeno, jde o to, aby vznikla koncepce, nad jejíž realizací se sejdem všichni - všichni doma i venku. Nikdo, komu skutečně záleží na demokratické budoucnosti, není této povinnosti zproštěn.

Jak dlouho čekat? Čekáme všichni, doma i venku, již 33 let, mnoho lidí se nedočkal. Žijící mají naději, že se dočkají, přestanou-li pomlouvat, spekulovat a psychologizovat a začnou-li uvažovat nad jedinou možnou alternativou - nad bojem za svobodu. Zdá se vám to přehnané? Nám vůbec ne. Samozřejmě nežádáme o spolupráci ty Čechy a Slováky, kteří si "upravili právní vztahy" - jistě nemají čas ani náladu, neboť jsou zaneprázdněni povinnostmi k Československé socialistické republice.

Kdo a jak může pomoci? Každý podle svých schopností a možností. Někdo svými odbornými znalostmi, jiný finančně. Finanční otázka je v podobných situacích vždy velmi choulostivá, zvláště došlo-li v minulosti ke špatným zkušenostem. Za co ČSFR vydává peníze? Vydávání časopisu Československá cesta reprezentuje relativně malou políčku, ponecháváme však čtenáři k úvaze, kolik asi stojí dopravit jej do Československa. Rozsah a úspěchy v činnosti ČSFR jsou přímo závislé na osobních kontaktech se zahraničními autoritami, institucemi, poslanci, senátory, vedoucími sdělovacích prostředků atd., což znamená cestovat a opět cestovat. A to samozřejmě není všechno. O penězích se vyjádřil Dostojevský, že jsou "tištěná svoboda". Masaryk kdysi prohlásil, že pro dobrou věc je ochoten vybírat s kloboukem v ruce.

V brzké době vyjde 3. číslo Československé cesty. Domníváme se, že tím budou mít čtenáři v rukou dostatek materiálu, aby se mohli rozhodnout, zda si časopis předplatí. Situace se vyvíjí tak, že je třeba se rozhodovat rychle. Pro taktiku "počkáme a uvidíme" už opravdu není dost času.

Zdeněk Mačátko.

Zámek v Žamberku ve východních Čechách, který do února 1948 patřil vlasteneckému hraběti Paříšovi a jeho rodině, je v roce 1981 troska na spadnutí. Zámek nebyl udržován ani zvenku, ani uvnitř. Zařízení, obrazy a pod. byly po odchodu majitele do Kanady místními komunisty rozkradeny, zbytek později prodán ve veřejné dražbě.

Ze života našich krajanů Dr. Pavel Kletečka, býv. rezident Sask., a sl.

Getraud Becková, byli oddáni v Baden v Rakousku v červnu t.r. -- Red. Josef Josten strávil dovolenou v klidu franc. venkova v Provence. Kul tam plány do budoucna. -- Jan Polínek ze Švýcar navštívil uprchlická střediska v Rakousku. -- Steve Ptáček, 28, z Golden, Colo. přeletěl kanál La Manche malým letadlem poháněným sluneční energií. -- Ve Vídni požádal o asyl herecký pár Martin Štěpánek a Jaroslava Tvrzníková s dvěma dětmi. -- O Kanadu se v Rakousku zajímá mag. phil. Dana Chadimová s rodinou. -- Známý čs. skaut Emil J. Štembera-Janošík se v listopadu v USA dožije "80". -- Na kněze byl v Římě vysvěcen Emil Burián. -- Denník "Hlasatel", který vychází v Cicero, Ill. slaví letos 90. výročí založení. -- Barevnou nálepku na auto "Free Czechoslovakia" a zajímavou knihu "Pepa Maleček vypravuje" lze za \$ 5 objednat na adrese: Zdeněk Pražák, 1482 Larchmont Ave., Lakewood, Ohio 44107, USA. -- V Muhlheim, NSR, měl úspěšnou výstavu modelář-umělec Fr. Kyncl. -- V Bad Buchau, NSR, zemřela 27. 9. zdravotní sestra a znamenitá malířka pí. Květa Celerynová, maminka Editky. Bylo jí 67 let a v exilu žila od roku 1948. -- XI. Represenční ples našich krajanů v Clevelandu a okolí bude 20. 2. 82. ve velké hotelu Stouffer. Další informace na č. 281-0838. -- V sev. Anglii zemřel býv. stíhač 311. čs. stíhací peruti Rudolf Poledník-Chapman. -- Holandsko stížilo podmínky pro udělování pol. asylu. -- Seznam zajímavých LP gramodesek zájemcům pošle J. Pallas, Aug. Södermansv. 61, 752 49 Uppsala, Sweden. Jsou na něm umělci: Hutka, Třešňák, Karásek, V. Havel, J. Seifert, Kryl atd. -- Msgr. Karel Fořt se v Mnichově dožil "60". -- Urna s popelem hrdiny Bitvy o Anglii plk. let. A. Hessa byla 20. 9. pietně uložena vedle padlých letců z r. 1940 na hřbitově v Brookwood, nedaleko Londýna. Ceremonie se účastnil jeho přítel Group Capt. Sir Douglas Bader. Početnou delegaci našich západních letců vedli kpt. V. Soukup, major V. J. Šíkl, kpt. R. Nedoma, plk. J. Šnajdr a kpt. Karel Pospíchal. -- Za své kariéry dostal plk. A. Hess celkem 13 vysokých vyznamenání od šesti zemí. -- Předseda "Seliger Gemeinde", která sdružuje naše býv. spoluobčany něm. národnosti sociálně demokratického směru, p. Adolf Hasenöhrl, oslavil ve Stuttgartu své 70. narozeniny. -- Znamenitou propagační práci v Anglii dělá "UK Committee for the defence of the unjustly prosecuted", které založil red. J. Josten. Předsedou je Sir Bernard Braine, M.P. -- Okr. rada Ludvík Kolín dostal zlatou záslužnou medaili od městské správy ve Vídni. -- V Japonsku požádali o asyl členové České Filharmonie Miloš Petrák s paní Zitou. -- Prof. Frank Munk, rodák z Kutné Hory, se v Portland, Ore. dožil "80". -- Dr. M. Povolný trávil svou roční dovolenou /sabbatical/ v Londýně v Anglii. -- Poezii na kasetách v podání herečky M. Dvořákové /též Pohádky B. Němcové/ lze objednat na adrese: M. Dvořák, 1/29 Capt. Pipers Rd., Vacluse, NSW, 2030-Australia. -- Do Austrálie se vrátil roztrpčený F. Novák, který si zajel na pár dní do Maďarska /aby se tam sešel s příbuznými/ a odseděl si 6 let na Pankráci..

Četli jste knihu "Pouští a pralesem", kterou napsal slavný polský spisovatel historických románů Henryk Sienkiewicz? Bůhví, kolikrát jsem tu knihu četl a vždycky se mi líbila. Jde o půvabný příběh, jehož hrdinou je 14ti-letý polský chlapec Staš/Staňa/ Tarkowski a osmiletá anglická holčička Nela Rawlisonová. Pánové Tarkowski a Rawlison, oba vdovci, pracovali na stavbě suezského průplavu. Pan Rawlison byl jedním z ředitelů, pan Tarkowski

Kilindini Road - hlavní třída Mombasy.

hlavním inženýrem Společnosti. Děj začíná v Port Saidu a odehrává se v roce 1884, kdy v Sudánu vypuklo povstání Muhammada Ahmada proti Angličanům. Nejenom barevné kulisy africké přírody, ale celá myšlenková stavba románu - ale víte co, vezmu to raději z jiné stránky, povím vám stručný obsah anebo ještě líp, když se ho dozvíte z vodopádu slov, která ze sebe chrlila Nela, osmileté děvčátko, na palubě francouzské lodi šťastným taktikům, když si děti odváželi z Mombasy domů do Suez, a cestujícím z ostrovů Réunion a Mauritius, z Madagaskaru a Zanzibaru, kteří - lační dozvědět se co nejvíce - slavnou dvojici bezmála ušlapali ... "A tatínku, vedla Nela svou, "a nás unesli a vezli na velbloudech - a Gebr mě ušlapal - a Staš mě bránil - a přijeli jsme do Cahrtúmu - a tam lidé umírali hladem - a Staš pracoval, aby pro mne dostal datle - a byli jsme u Mahdího - a Staš nechtěl změnit víru - Mahdí nás poslal do Fašódy - a potom Staš zabil lva a všechny postrílel - a bydleli jsme ve velkém stromě, který se jmenuje Krakov - a King byl s námi - a měla jsem zimmici - a Staš mě vyléčil - a zabil vobo - a porazil Sambury - a byl vždycky ke mně hodný, tatínku..." Po ní přišel Staš na řadu. Když ve svém vyprávění dospěl až tam, kde zastřelil dervíše, zarazil se a neklidně pohlédl na otce. "Poslyš, Staši, řekl ten po chvíli ticha, "člověk nesmí zabíjet člověka, ale když někdo ohrožuje tvou vlast, život tvé matky, sestry nebo život ženy ti svěřené, zastřel ho bez ptaní a nečiň si pro to žádné vyčítky."

Snad mi někteří z vás nebudou věřit, když řeknu, že kniha, o které vyprávím, byla jedním z důvodů - a možná, že tím hlavním, proč jsem, rok je tomu, navštívil Afriku. A přiznám se bez mučení, že jsem si Kenyu zamíloval na první pohled. A když jsem se tak potuloval tou krásnou zemí, kolikrát jsem si řekl snad právě tudy jeli, vpředu Staš na koni, za ním Nela na slonu Kingovi a naposled černoušek Kali s malou Meou před sebou v sedle. A docela vzadu pes Saba. A kdykoliv jsme cestou na naší safarispatřili baobab, který by rozměry odpovídal Krakovu, vždy se mi v duchu vybavil Staš s kulovnicí a malá Nela a krajovou sukýnkou a mašlí ve vlasech, tak, jak oba zobrazil malíř Věnceslav Černý. Nakonec jsme skončili stejně a když jsme v Mombase, nedlouho před odletem, stanul na rapetu tvrže Jesus a díval se zamyšleně dolů ke starému přístavu, viděl jsem je v duchu znovu: loď právě odrážela od můstku, turbíny zahučely, loď se dala do pohybu. Nahoře, u zábradlí, stáli oba, Staš a Nela, a oba mávali Kingovi, který stál na břehu a hlasitě troubil ze žalu. A já se díval za lodí tak dlouho, dokud mi nezmizela v dálavách. A to je konec vyprávění o knize, která poznamenala můj život. Jambo sana, Kenya!

dracula

Do skautské hlídky patří nutně toto sdělení: Světové skautské hnutí slaví v těchto dnech 75. výročí svého vzniku. Oslavy tohoto výročí vyvrcholí v oblasti Toronta slavnostním banketem v hotelu Skyline dne 27. února 1982. Slavnostním řečníkem bude Hon. Mrs. Betty Clay, nejmladší dcera zakladatele skautingu lorda Baden-Powell-a. Půjdete také?

Páter František Lízna, jesuita a signatář Charty 77, byl zatčen na svém pracovišti v Praze 27. 7. t. r. Vysvěcen již v r. 1974, čs. komunisté odmítli mu udělit souhlas k vykonávání duchovenské činnosti. Byl vězněn již v r. 1979. V poslední době žil v Jevíčku, okr. Svítavy. Nyní byl obviněn, že se sešel s dvěma kněžími z NSR a že jim dal informace a písemný materiál. Ve vazbě je dodnes.

JEDNOU VĚTOU

Do Toronta se přistěhoval z NSR býv. mistr světa v let. akrobacii Ladislav Bezák. --P. Prusa se z Ontárie odstěhoval do Edmontonu. --Uranový "král" Š. Roman se stal vlastníkem Standard Trustco Ltd. --A. Fogl z Montreálu navštívil nár. park Yellowstone, Wyoming. --Hledá se Jar. Boučník, který se do Kanady přistěhoval z Bad Kreuzen. --Na dotaz sdělujeme, že CN věž v Torontě je vysoká 1.815 stop čili 553 metry. --Jan Tichý napsal vhodný článek do "Nova Scotia Press" k výročí sovětské okupace v r. 68. --Hledá se Jar. Příšek. Posl. adresa: Sudbury. --Nové divadlo dává 1. 11. v 8 večer hru "Muži v ofsajdu". Rezervace: 368-04 20. --Nedělní příloha "Today" dvou největších listů v Montreálu a v Torontě přinesla v září vystřižený článek o dr. J. Škvoreckém. Autorka E. Thalenberg předpověděla, že jednou dostane Nobelovu cenu za literaturu. --Manželé architekti Pavel a Olga Ryšaví renovují v Ottawě Mírovou věž na parlamentní budově. Oprava bude stát 4 mil. dolarů. --Sokol Toronto pořádá tradiční Mikulášskou zábavu v hale sv. Václava 5. prosince v 8 večer. Vstupné 6, studenti 5. --Máme překlad ont. zákona o nájemnících a jejich právech a povinnostech. /Zájemcům pošleme kopii. / --Výroční konference SVU se koná v Montreálu ve dnech 23 až 25. října t. r. Pořadatelem je odbočka Společnosti pro vědy a umění v Montreálu s dr. R. Drtínou v čele. --Moravsko-slovácké hodý jsou 24. 10. v 8 večer v hale sv. Václava. --Kdo z rodičů chce poslat děti do české sobotní školy v Hamiltonu, nechtě volá pí Formandlovou na č. 627-9761. --Nedávno byl v Římě na kněze vysvěcen dp. Pavel Šebor. V Torontě se mu líbilo. Za dva roky skončí studia v London, Ont. Jiří Macenauer, který příp. vypomůže v Hamiltonu. --Prof. Skilling napsal knihu o Chartě.

SVU a ČSNS /odbočka Toronto/
zvou na přednášku dr. Miloše VITULY

O KARLU IV.

kteřá se koná v úterý 10. listopadu 1981 v 7.30 hod. večer - v klubovně haly sv. Václava, 496 Gladstone Ave. /stanice podzemní dráhy Dufferin a Bloor St. W. /.

SDĚLENÍ NAŠÍ KNIŽNÍ SLUŽBY: Jak jsme se obávali při naší nabídce skladu knih, někteří naši čtenáři objednali a zaplatili knihy, které se mezitím vyprodaly. Pokud víme, že knihy u západoevr. vydavatelů existují, objednali jsme další exempláře a pošleme je, jak jen dojdou. Pokud víme, že knihy nikde nejsou, peníze vrátíme. /Nejpopulárnější byl Frolík. /

Kdo je dr. Bedřich Placák?

S dr. B. Placákem jsem se prvně sešel v roce 1944 v prostoru západoslovenské Javoriny, kde vykonával za II. světové války funkci náčelníka štábu samostatné operující part. jednotky "HURBAN". Byl to člověk osobně statečný a vzhledem k svému akademickému vzdělání velmi vážený. Nenáviděl nacisty a sociální nepravdivost; to ho zavedlo do náruče komunismu. Byl-li boj, stál tento lékař vždy se samopalem na nejnebezpečnějším místě. Nikdy nezapomenu o kamžik v boji na "Kopcovém", v únoru 1945, kdy v předstunuté pozici byl raněn velitel čety J. Svinkásek. Pásmo "nikoho" /tzn. pásmo, které nás oddělovalo od raněného/, bylo v silné palbě nepřítele a jakýkoliv pohyb znamenal jistou smrt. I když byl dán rozkaz k záchraně raněného kamaráda, nikdo z 320 vojáků neměl odvahu těchto cca 50 m překročit. Dr. Placák tento prostor překročil a přinesl na svých ramenou raněného do bezpečí. Jeho ošetřovna byla umístěna ve vývratu stromu asi 30 m od palebného pásma naší jednotky. Za svou statečnost před nepřítelem byl dr. Placák vyznamenán nejvyšším čs. válečnými vyznamenáními ve II. světové válce. S dr. Placákem jsem se sešel po 20 letech, v roce 1964,

když jsem se vrátil po 15 letech z vězení, na oslavách 20 výročí osvobození ČR opět na Javorině. Při této příležitosti jsem mu položil tuto otázku:

"Bedřo, proč jsi se stejnou intenzitou nebojoval proti komunismu, jako jsi bojoval proti nacismu, vždyť je to násilí stejné?" On mi odpověděl: "Myslel jsem, že vybudujeme spravedlivější řád, že vytvoříme lepší společnost, bohužel nepodařilo se nám to." To nebyl jen slovní obrat, to bylo jeho politické doznání. Tento statečný lékař poznal, že byl krásnými frázemi podveden ve svých sociálních představách o spravedlivém řádu a že sloužil násilí. K tomu politickému proouzení přispěla naše přítomnost na oslavách, na které jsme se dostavili téměř z brány nejtěžšího vězení ČR z pevnosti Leopoldova.

Velitel brigády Josef Brunovský si odpýkal 8 let, Martin Kavický, nástupce po padlém kpt. M. Uhrovi, 10 let, a já jeho pobočník 15 let. Slavnostní večer se konal v sále oborového ředitelství Přesné mechaniky na Staré Turé, za přítomnosti generálů a vysokých funkcionářů. Celý večer musel generál Placák čekat, až mu bylo uděleno slovo. Projev vyzněl takto:

"15 let jsem se musel dívat, že děti mých spolubojovníků nemají otce, dnes po tak dlouhé době je zde vidím při návratu z vězení, kde byli odsouzeni za své přesvědčení. Dnes jste vyznamenávali lidi, které jsem v boji nikdy neviděl a kdyby se razí u lisu přepočítal, jistě byste udělali o 10.000 hrdinů více. Boj za národ, za jeho svobodu byl otázkou našich srdcí a připnutí kousku bezcenného kovu na prsa po dvaceti letech nás uráží." Po těchto slovech povstal jeden podplukovník v uniformě a řekl, že má strach takové řeči poslouchat, aby nebyl degradován. Na to generál Placák /byl v civilním šatu/ řekl: "Seď klidně, bude-li někdo degradován, tak to budu já, který má vyšší hodnost." V tomto okamžiku jsem viděl, že je to opět ten statečný muž, jak jsem jej znal z doby války.

S velkou radostí v srdci jsem četl zprávu, že se dr. Placák postavil do čela Charty 77 - která bojuje za lidská práva v ČR. Obdivuji jeho rozhodnutí stát v opozici k nejtvrdšímu a nejrafinovanějšímu režimu na světě, který využívá jak tlaku v zaměstnání, tak i policejné v soukromém životě.

F.B.

Fotografie vpravdě historická.. V roce 1967 se v Národním domě v Londýně v Anglii sešli čtyři přátelé: zleva - pplk. Vybíral, plk. Provazník, generál Janoušek a kapitán Pospíchal. Všichni sloužili za 2. války v Britském Královském letectvu RAF. Příležitostí k setkání byla návštěva generála Janouška v Londýně. Je známo, že čs. komunisté gen. Janouška po puči v r. 48 při nezdařeném pokusu o odchod za hranice zatkli a odsoudili k trestu smrti; později byl trest změněn na doživotní žalář. Vytrpěl mnohá příkoří v komunistických koncentracích a na svobodu byl propuštěn až na začátku 60. let. Když ho pražský režim pustil na návštěvu do Anglie, jeho zdraví bylo již podlomeno. Zemřel dne 27. října 1971 v Praze a byl zpopelněn za účasti mnohých západních letců dne 2. listopadu 1971. Před deseti lety...

Kdo vládne Rumunsku?

Strana? Vláda? Lid? Parlament? Rada komisařů? Akční výbory? Vojenská junta? Partyzáni? — Ale kdež! Samá voda!

Ceaușescu? Snad byste se domnívali, že je to správná odpověď, ale ani to není přesná odpověď.

Posuďte sami: prezidentem rumunské republiky je Nicolae Ceaușescu — to je nezvratný fakt. Nikdo z vládnoucích hlav státu na celém světě nemá však obsazený pozice ve státě rodinným klanem v takové míře, jako on. Snad ani švejkové, kteří tak „štedře“ zasáhli do našich kapes, ne.

Ceaușescova žena Elena je zástupcem premiéra parlamentu Ilie Verdeta. Jeho syn Nicu je tajemníkem tohoto parlamentu a zároveň tajemníkem rumunského svazu mládeže. Paní Elena začala svoji politickou kariéru v roce 1972, když se stala jako vedoucí kriminalistické školy členem ústředního výboru rumunské komunistické strany.

Ilie Ceaușescu, prezidentův bratr, dostal hned tři funkce: je generál-majorem armády, docentem na vojenské akademii a místopředsedou parlamentní komise pro obranu státu. Předsednictví by mu bylo přece jen asi zabralo mnohem více času, nežli dávají člověku 24 hodiny denně.

Ion, druhý bratr, je zástupcem ministra zemědělství.

Třetí bratr, Florea, je v redaktorské radě listu Scintea, což je list podobného rázu jako pražské Rudé právo.

Čtvrtý bratr Marin je obchodním atašé na rumunské ambasádě ve Vídni.

Ale ani paní Elena nezapomněla na svoji rodinu: její bratr Gheorghe je státním tajemníkem strojírenského průmyslu. Zkrátka nepřišly ani její sestry: Regina je ženou současného rumunského premiéra Ilie Verdeta a bývalý premiér Manea Manușescu má za ženu její druhou sestru.

Prezidentův synovec Cornel Burlica je ministrem zahraničního obchodu a předsedou organizace pro mezinárodní spolupráci.

Božena Němcová by napsala: „Jaká to nesmírně nadaná, všestranná a inteligentní rodina!“
Jožka Staněk, Holandsko

V minulém čísle jsme přinesli článek na počest 70. narozenin majora čs. armády Josefa Buršika, který žije v exilu v Anglii. Dnes přinášíme jeho fotografii. Za svou statečnost během 2. světové války se stal Hrdinou Sovětského svazu. Toto vyznamenání vrátil sovětskému velvyslanci v Londýně po sovětské okupaci Československa v r. 1968. Je nám všem vzorem statečnosti a vlastenectví. /Snímek nám zapůjčil K. Herman z Austrálie./

WINZE'S MEAT MARKET

ILJA ŠANDA

Čerstvé domácí a evropské uzeniny.

307 Roncesvalles Ave., Toronto.

Tel.: 533-5165

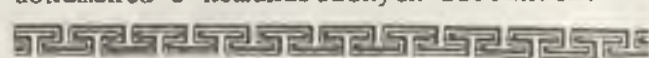
Z ČESKOSLOVENSKÉ
FEDERÁLNÍ RADY

V posledních dvou měsících přinesl západní tisk nové články o Čs. federální radě, především autoritativní časopis "Soviet Analyst", vycházející v Anglii /č. 16/81/. Článek byl napsán známým odborníkem na vztahy Východ-Západ Brianem Crozierem. Zprávy o chystané anexi uveřejnil i časopis Královské holandské armády "Legerkoerier"/Army Courier/, vycházející v Haagu, z pera prof. Altinga von Geusau, mezinárodně známého politologa. Další zprávy a články se objevily v "Bulletinu" Severoatlantického shromáždění, v "Edmonton Journal", v "Calgary Sun", v měsíčníku "Our Canada"/red. J. Josten/ a připravují se vydání v Austrálii, na Novém Zélandě a ve Švédsku. Podobné zprávy uveřejnil nebo chystá uveřejnit polský exilový tisk v Anglii a v Kanadě. Dne 7. a 14. září vysílala ottawská rozhlasová stanice CHEZ půlhodinové interview s předsedou ČSFR, dr. J. Kotasem. Do diskuse zasáhl i mluvčí kan. ministerstva zahraničí a bylo citováno mnoho názorů, pro i proti.

Členové ČSFR v Ottawě uspořádali 10. září veřejný panel na téma "Anexe a ČSSR"/dr. Jiří Kotas, dr. Rudolf Šály a Oktavián Pohl/. Přeplněný sál National Library vyslechl referáty o anexi, o česko-slovenských vztazích v pojetí ČSFR a o dosavadních stycích ČSFR s ostatními exilovými organizacemi. Dne 12. září přednášel předseda ČSFR dr. J. Kotas na stejné téma v prostorách University of Alberta v Edmontonu. Podle slov inž. J. Stříbrného, předsedy odbočky Čs. národního sdružení, prý byla přednáška tak navštívena, že to krajský Edmonton nepamatuje celá desetiletí.

Krajané v Austrálii uspořádali k 21. 8. protestní demonstraci, při níž cca 1.000 občanů /většina rodilých Australanů/ podepsalo petici proti připravované anexi Československa, která byla přijata ministerským předsedou. Zájem projevil australský tisk.

Zároveň vyšlo 2. číslo revue "Československá cesta". Z obsahu: Čs. federalismus pro budoucnost, část I./dr. J. Kotas/, Demokracie, sloboda a lidské práva /dr. R. Šály/, Základní principy podnikatelské samosprávy /prof. A. Rusek/. Mnoho dalších zajímavých dokumentů o komunistických zločinech.

Hlídá se Columbus, Ohio... vlastně: PATASKALA, kde žije náš čtenář Jerry Hradecký. Na obrázku je se svou snoubenkou Joyce. Oba zdraví všechny naše čtenáře. Jerry pracuje jako řidič v exkluzivním Scioto Country klubu, jehož členem je také guvernér státu.

ORGANIZUJEME PRICESTOVANIE Vašich príbuzných z Československa

a zariadíme Vám cestu na stretnutie sa s príbuznými v Maďarsku, Rumunsku a Bulharsku. — Vybavujeme aj zájazdy na juh — Florida, atď, ako aj na ostrovy.

world
travel

Zmenárení cudzích valút
Založené 1951. Majiteľ Harry HEITLER
COMPUTERIZED RESERVATION

WORLD TRAVEL SERVICE Limited
258 College St. (roh Spadina)

Toronto, Ontario M5T 1R7 / Telephone 979-2171

Století uprchlíků

Diktátorské režimy, politická nesnášenlivost, náboženský fanatismus a šovinismus vyhnají každoročně milióny lidí z jejich vlasti. Najít pro ně nový domov je stále tíživějším problémem.

Proud uprchlíků nabyl rozměrů stěhování národů. Dva milióny lidí odešli z Číny, 300.000 jich opustilo Vietnam a tisíce z nich se na útěku utopily v moři. Z Kambodže uprchlo 280.000 lidí, z Etiopie 1,6 miliónu a 80.000 z republiky Čad. Více než 3 milióny lidí opustily Burundi, Rwandu, Tanzanii, Ugandu a Zaire. K nim přistupuje 800.000 uprchlíků z Angoly, milión Kubánců, 100.000 lidí z Haiti, 800.000 Afghánců, 20.000 uprchlíků z Iráku a více než 2 milióny Palestinců.

V neposlední řadě k těmto vyhnancům patří statisíce emigrantů ze zemí střední a východní Evropy i SSSR.